

Jan Pavel II. při generální audienci 2. července 1997

Nanebevzetí Panny Marie

Ve šlépějích buly Munificentissimus Deus mého ctihodného předchůdce Pia XII. tvrdí II. vatikánský koncil, že Neposkvrněná Panna, když dokončila svůj pozemský život, byla s tělem i duší vzata do nebeské slávy.

Koncilní otcové chtěli znovu potvrdit, že Maria, na rozdíl od ostatních křesťanů, kteří umírají v Boží milosti, byla vzata do nebeské slávy i se svým tělem. Jde o tisíciletou víru, vyjádřenou také ikonografickou tradicí, jež představuje Marii, jak vstupuje se svým tělem do nebe.

Pravda víry o nanebevzetí tvrdí, že tělo Panny Marie bylo oslaveno po smrti. Zatímco pro ostatní lidi dojde ke vzkříšení těla na konci světa, pro Marii bylo oslavení těla ze zvláštní výsady anticipováno.

1. listopadu 1950 při vyhlášení dogmatu o nanebevzetí se Pius XII. vyhnul termínu vzkříšení a nezaújal postoj k otázce smrti Panny jako pravdy víry. Bula Munificentissimus Deus se omezuje na tvrzení, že tělo bylo vzato do nebeské slávy, a vyhlašuje tuto pravdu za dogma zjevené Bohem.

Jak si tu nevšimnout, že nanebevzetí Panny je vždy součástí víry křesťanského lidu, který tvrzením, že Maria vstoupila do nebeské slávy, chtěl hlásat, že její tělo bylo oslaveno.

První stopa víry v nanebevzetí Panny je už v apokryfních vyprávěních s titulem Transitus Mariae, jejichž původní jádro sahá do druhého až třetího století. Jde o lidová líčení, někdy románově zpracovaná, která však v tomto případě přejímají intuici víry Božího lidu.

Potom se rozvíjela dlouhá reflexe o Mariině osudu po smrti. A to krok za krokem vedlo věřící k víře ve slavné vyvýšení Ježíšovy Matky s tělem i duší a na východě byly zavedeny liturgické svátky Dormitio (tj. usnutí) - a Nanebevzetí Panny Marie.

Víra v oslavený osud duše a těla Matky Páně po její smrti se z východu velmi rychle rozšířila na západ a od 14. století je obecná.

V našem století v předvečer definice dogmatu je už pravdou téměř všeobecně přijímanou a vyznávanou v křesťanském společenství ve všech koutech světa.

A tak v květnu 1946 Pius XII. encyklikou Dei parae virginis Mariae zahájil rozsáhlé porady. Obrátil se na biskupy a skrze ně na kněze a na Boží lid, zda je možné a zda je vhodné definovat Mariino tělesné nanebevzetí jako pravdu víry. Výsledek byl nadmíru kladný. Pouze šest odpovědí z 1181 vyjadřovalo nějakou výhradu, zda má tato pravda charakter zjevení.

Bula Munificentissimus Deus uvádí tento údaj a tvrdí: Všeobecný souhlas řádného učitelského úřadu církve podává bezpečný a solidní argument k důkazu, že tělesné nanebevzetí blahoslavené Panny Marie je pravda zjevená Bohem a že ji musí pevně a věrně věřit všichni synové církve.

Vyhlášení dogmatu ve stopách všeobecné víry Božího lidu definitivně vylučuje jakoukoliv pochybnost a požaduje výslovné přilnutí všech křesťanů.

Když bula podtrhla současnou víru církve v nanebevzetí, připomíná základy této pravdy v Písmu svatém.

Nový zákon, i když výslovně netvrdí, že Maria byla vzata na nebe, poskytuje pro to základ, když ozřejmuje dokonalé spojení svaté Panny s Ježíšovým osudem. Toto spojení, které se projevuje už od zázračného početí Spasitele v účasti Matky na poslání Syna a především přidružením k výkupné oběti, nemůže nevyžadovat pokračování po smrti. Dokonale spojena s Ježíšovým životem a spásonosným dílem Maria se podílí na jeho nebeském osudu s duší i tělem.

Uvedená bula Munificentissimus Deus se odvolává na účast ženy protoevangelia na boji proti hadu a poznává v Marii novou Evu. Představuje Mariino nanebevzetí jako důsledek jejího spojení s Kristovým výkupným dílem. Říká o tom: A proto, jako slavné vzkříšení Krista bylo podstatnou a poslední kořistí, tak bylo třeba, aby boj vedený Svatou Pannou spojenou se svým Synem skončil oslavou jejího panenského těla.

Nanebevzetí je tedy závěrem boje, který vedla Mariina velkodušná láska při vykoupení lidstva, a je plodem její jedinečné účasti na vítězství kříže.
(Podle Vatikánského rozhlasu)

Naším poutníkům Svatý otec připomněl:

“Milé učitelky a drazí učitelé z Prahy!

Apoštolové Slovanů, svatý Cyril a Metoděj, jejichž svátek se ve vaší vlasti bude slavit tuto sobotu, přišli k vašim dávným předkům jako učitelé evangelia a vychovatelé celých generací pro Krista. To je krásný a nejvyšší cíl všech učitelů. K jeho dosažení kéž vám pomáhá i mé apoštolské požehnání. Chvála Kristu!”

Krátce ze světa...

V ruské ústavě se chystá na 400 změn týkajících se svobody vyznání. Tyto změny navrhuje prezident, poslanci, rada federace, představitelé vlády a náboženské organizace. Samostatně byly uplatněny návrhy pravoslavné církve.

Moskevský a všeruský patriarcha Alexis II. sdělil, že vinu za odvolání schůzky s papežem Janem Pavlem II., která se měla konat 21. června ve Vídni, nese Vatikán. Mělo to být první setkání moskevského patriarchy s papežem. Patriarcha prohlásil v moskevské televizi, že Vatikán v poslední chvíli škrtnl nejdůležitější body plánovaného společného prohlášení. Zdůraznil, že se jednalo o záležitosti katolického snažení o přetahování věřících z pravoslavné do katolické církve, a dále o skutečnost, že církve spojené s Římem neusilují o jednotu církve. Podle názoru patriarchy Vatikán v poslední chvíli uhnul od těchto problémů.

Jan Pavel II. přijal v soukromé audienci prezidenta Peru Alberta Fujimoriho. Doprovázel jej ministr osvěty, který byl jedním z prostředníků při řešení otázky rukojmích v japonském velvyslanectví.

Festivalu Wratislavia Cantans ve Wroclawi se letos zúčastní 11 orchestrů, 14 sborů a 5 dalších souborů. Vystoupí zde umělci světového jména a provedou desítky skladeb polského a světového původu.

KAI

15. neděle v mezidobí - cyklus B

Myšlenka na neděli

Podíl na Boží moci

Zamyšlení nad úryvkem Mk 6,7-13

A vyšli, volali k pokání a vymítali mnoho zlých duchů.

Ježíšovu družinu dnes čeká velký den. Pán dnes odplácí důvěrou za důvěru. Nenechej si ujít příležitost být svědkem, jak poprvé posílá do světa své docela malé a nezkušené stádece. Je jich jen šest párů, a to není mnoho. Jestliže zatoužíš rozmnožit jejich řady, poznáš tu názorně, jaká je cena této tak velké pocty.

Ježíš potřebuje pomocníky. Božský pohled je mnohem pronikavější a vnímavější ke skutečné velikosti a hloubce lidské nouze, kterou tím či oním způsobem nečistý duch(1) sužuje Jeho národ: vidí samu podstatu lidského utrpení, vidí až do nitra strádajících duší. Soucitné Srdce Vykupitele touží urychlit tu chvíli, kdy se jeho spása přiblíží těm, kdo se ho bojí, kdy v této zemi bude přebývat jeho sláva, kdy se setkají milosrdenství a věrnost a spravedlnost s pokojem si dají políbení(2). Volí k tomu svou velkorysou cestu: Když našel mezi lidmi první nadšence, kteří opustili všechno a šli za ním(3), rozešle je na všechny strany, aby v jeho jménu roznášeli Dobrou novinu.

Kdo jsou ti muži? Docela prostí rybáři. Tím více by tě měla dojímat jejich ochota, s jakou přijímají své nečekané poslání. Nikdo z nich neříká: “Nebyl jsem prorok ani prorocký žák,

zabýval jsem se rybolovem(4). Nevymlouvají se, že jsou nezkušení, že to ještě nikdy nedělali, že ještě nikdy nevymítali ďábla ani neuzdravovali, že nejsou řečníci. Půjdou s důvěrou dělat to, čeho byli zatím svědky, co viděli u svého Mistra: půjdou dále, aby rozdávali z jeho dobrodiní. I za tu krátkou dobu, co chodí s Ježíšem, mohli živě pocítit a prožít, jak velice je toho lidem zapotřebí. Budou hlásat nikoliv naučené fráze, budou jen oznamovat to, co z Boží štědrosti těm lidem přinášejí: radostnou zvěst, že se přiblížilo Boží království, v němž se každému, kdo má dobrou vůli, může dostat svobody a odpuštění.

Mohlo by se ti zdát, zda Ježíš nespoutal svou všemohoucnost, když nyní potřebuje člověka, aby mu byl nápomocen. Ve skutečnosti však ukazuje svou všemohoucnost právě tím, že ji rozděluje obětavým nadšencům, kteří jsou ochotni dát se mu zcela k dispozici a bezmezně mu přitom důvěřovat. Je však na svou všemohoucnost žárlivý a neposkytne z ní nikomu, kdo by chtěl připisovat její ovoce sám sobě. Kdyby měla být pokrmem pro lidskou domýšlivost, přecházela by do služeb Kristova Protivníka.

Proti moci a vládě nečistého ducha není možno vytáhnout jen s lidskou silou. Kdyby tomu tak bylo, nebyl by musel Boží Syn sestoupit na tuto zem. Křížové tažení proti zlému je možné jen s Ním a v Jeho jménu, ve kterém je síla a moc. Proto své posly nejdříve vybavuje mocí, aby podobně jako On dělali zázraky, které však mají jediný smysl: boj proti zlému a služba dobru. Nebudou dělat senzace, ohromovat kouzly a čarováním, budou jen obnovovat porušený řád a dělat opět místo utiskovanému dobru.

Povolání, které před časem bez váhání uposlechli, dostává nyní naplnění, které tehdy sotva tušili. Nyní vidí v novém světle, jak bylo dobré, že všechno opustili a šli za Mistrem. Tehdy je Pán tak upoutal, že se nestarali, co s nimi bude, kde budou bydlet, co budou jíst. Nyní jim Ježíš znovu připomíná, aby tak, jako tehdy mysleli jen na Mistra a Pána, i nyní měli na zřeteli jen své povolání. Jestliže jim dosud nic nezbytného nescházelo, nebudou nezaopatření ani při svém apoštolském putování. Kdo se dá beze zbytku do služeb Bohu, toho Pán v zájmu této služby nenechá na holičkách. To, co si bude muset odříct na pohodlí a dobrém živobytí, bohatě vynahradí potěšení z láskyplné služby, která má moc přemáhat v strádajících bolest, smutek a hřích a vracet radost tam, kam od počátku patří.

Právě proto, že opustili všechno, mohou tito první Ježíšovi učedníci nyní bez problémů odejít na misie. Bude to ku prospěchu nejen těm, které jdou zachraňovat, bude to užitečnou škodou i pro ně samotné: naučí se tak opustit poslední vážnou zábranu, která tu ještě zbývá: samy sebe.

Děkuj Božímu Synu, že se mu zalíbilo umožnit i nám lidem, které si vyvolil již před stvořením světa, aby nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí(5), a abychom tak i my měli podíl na jeho díle. Když nyní víš, co tomu může bránit, chápeš lépe, proč je tak málo pravých apoštolů. Chápeš také, co je ti třeba k uzdravení.

Pane, chceš-li, můžeš nás očistit.

Bratr Amadeus

(1)pod pojmem “nečistý” rozuměli Židé “vyvržený ven” nebo také “zlý”; (2)rov. resp. žalm 85,10-11; (3)rov. Mt 19,27; (4)rov. 1, čtení Ammos 7,14; (5)rov. 2. čtení Ef 1,4,9.

P. Pavel Vácha

Škapulíř Panny Marie Karmelské

16. července slavíme každoročně památku Panny Marie Karmelské. Karmel je horský hřbet v severní Palestině asi 20 km dlouhý a 552 m vysoký, který vystupuje takřka přímo z hladiny Středozemního moře u dnešního města Haifa. Je známý ze Starého zákona jako místo působení proroka Eliáše. O dva tisíce let později - za křížáckých válek - se tam usadili křesťanští poustevníci, kteří dali vznik karmelitánského řádu. V tomto církevním řádu se památka P. Marie Karmelské slaví od 14. stol., za papeže Benedikta XIII. (papežem 1724-1730) byla r. 1726 rozšířena na celou církev. S karmelitány je spjat škapulíř.

Škapulíř (z latinského slova scapulare = zástara) je dlouhý pruh látky s otvorem pro hlavu, splývající na prsa a na záda až ke kolenům, užívaný jako svrchní část řeholního roucha, aby se šat při práci neušpinil. Škapulíř byl běžnou součástí středověkého oděvu a užívali jej nejen karmelitáni, ale i jiné církevní řády. Když vzniklo pod záštitou karmelitánů laické Bratrstvo škapulíře P. Marie Karmelské, začali jeho členové nosit zmenšený škapulíř pod svým oblečením civilním.

Dnešní škapulíř tvoří dva obdélníky tmavě hnědé vlněné látky rozměru 3 x 4 cm až 4 x 6 cm spojené navzájem dvěma šňůrkami dlouhými asi 40 cm. Rozměry nejsou přesně předepsány a mohou se lišit. Na jedné části bývá vyobrazena P. Maria s anděly, sklánějící se ke karmelitánskému světcí sv. Šimonu Stockovi, na druhé části P. Maria Karmelská s Dítětem držícím v ruce škapulíř. Místo sv. Šimona může být obraz Nejsvětějšího Srdce Ježíšova, případně společně s Neposkvrněným Srdcem Mariiným. Doprovodný text říká: “Kdokoli umře oděn tímto škapulířem, nebude trápen věčným ohněm.” a “Svatá Srdce Ježíše a Marie, chraňte nás.” nebo jen: “Ježíši, smiluj se.” Obrázky ani text však nejsou nutné. Ani šňůrky nejsou podstatnou částí, místo nich může být i řetízek. Jestliže se šňůrky opotřebují, lze je bez dalšího vyměnit. Také jejich barva a délka není závazná: Avšak má-li se jednat o škapulíř karmelitánský, musí být hnědé barvy, neboť karmelitánský hábit je této barvy.

Jak škapulíř vznikl

Podle tradice se generálnímu představenému karmelitánského řádu sv. Šimonu Stockovi (Anglie) v noci z 15. na 16. července 1251 zjevila P. Maria v kruhu andělů a podala mu škapulíř hnědé barvy se slovy: “Přijmi, milý synu, škapulíř tvého řádu jako znamení mého bratrství, výsadu pro tebe i všechny karmelitány. Kdo jím bude oděn v hodinu smrti, nepozná pekelný oheň. Je to znamení spásy, záchrana v nebezpečí, úmluva smíru a věčného závazku.”

Ve 14. stol. se podle podání zjevila P. Maria papeži Janu XXII. (papežem 1316-1334) a slíbila karmelitánům tzv. sobotní výsadu: “Já, jejich Matka, v nejbližší sobotu po jejich smrti je vysvobodím z utrpení očistce a zavedu na horu věčného života.” Této výsadu se týká bule vydaná zmíněným papežem dne 3. 3. 1322. Nicméně sobotní výsada nebyla později nikdy církevní autoritou doslovně potvrzena. Byla spíše chápána tak, že všichni ti, kdo nosí škapulíř, budou na přímělu P. Marie brzy po smrti vysvobozeni z očistce, a to zvláště v sobotu.

Význam škapulíře

Škapulíř je výrazem zasvěcení P. Marii: to znamená, že chceme, aby se podle jejího příkladu i v našem životě Boží vůle plně projevila a aby Ježíš byl naším Pánem. Škapulíř je symbolem posvátného mariánského oděvu, přináší ochranu a záštitu pro každého, kdo jej bude nosit. Jeho přijetím se zavazujeme, že svými postoji a činy budeme uskutečňovat hodnoty, kterými žila Matka Boží.

Přijetí do Bratrstva škapulíře se děje předepsaným obřadem, který koná pověřený kněz. Bratrstvo musí být řádně založeno a schváleno církevní autoritou.

Povinnosti člena Bratrstva škapulíře

(1) Nosit škapulíř ve dne i v noci. Nemusí být nošen přímo na těle, ale může spočívat na oblečení.

(2) Každý den v libovolnou hodinu se pomodlit předepsané modlitby.

Škapulířová medailka

Sv. papež Pius X. (papežem 1903-1914) dne 16. 12. 1910 dovolil, aby se v krajích s horkým podnebím místo škapulíře textilního nosila kovová medailka s vyobrazením Nejsvětějšího Srdce Ježíšova na lícni straně a P. Marie na straně rubové - škapulířová medailka. Povolení bylo později rozšířeno na celou církev. Nicméně textilní škapulíř se i nadále pokládá za klasický.

Výsady karmelitánského škapulíře

- (1) Kdo zemře oděn škapulířem, nebude zavržen.
- (2) Kdo jako ctitel Matky Boží nosí škapulíř, bude chráněn na duši i na těle v pozemském životě a zvláštní pomocí v hodině smrti.
- (3) Každý, kdo nosí zbožně škapulíř a zachovává čistotu podle svého stavu, bude brzy po své smrti vysvobozen z očištění.
- (4) Členové Bratrstva škapulíře jsou duchovně spojeni s řádem karmelitánů a podílejí se na duchovních dobrech řádu v životě pozemském i po smrti: na mších sv., sv. přijímání, modlitbách, postech a pokání.

Doporučení škapulíře.

Papež Pius XII. (papežem 1939-1958) u příležitosti 700 let výročí karmelitánského škapulíře dne 11. 2. 1950 prohlásil: "Všichni vědí, jakým přínosem k povzbuzení katolické víry a zdokonalení mravů je láska k nejblahoslavenější Panně a Matce Boží (...) Na prvním místě se to týká úcty k posvátnému karmelitánskému škapulíři, která je díky své jednoduchosti vhodná pro každého, a její nesmírné rozšíření mezi křesťany přináší hojný užitek. (...) Ať tedy všichni přidružení ke karmelitánské rodině mají v této připomínce samotné Panny zrcadlo pokory a čistoty; ať je jim sama prostá podoba oděvu stálým vzorem skromnosti a prostoty; ať je jim tento oděv, který ve dne i v noci nosí, výmluvným znamením modliteb, kterými si vyprošují Boží pomoc, a ať je jim konečně výrazem zasvěcení Neposkvrněnému Srdci Panny Marie."

Škapulířové odpustky

Odpustky jsou odpuštění trestů za hříchy a zahlazení následků hříchu. Předpokladem je, že hřích je již odpuštěn (např. ve svátosti smíření, úkonem kajícího, pokorným vzbuzením lítosti). Odpustky plnomocné odpouštějí všechny tresty, odpustky částečné odpouštějí jenom jejich část. Odpustky bychom mohli přirovnat k amnestii, buď všeobecné, nebo vztahující se jen na určitá provinění.

Platný odpustkový řád ze dne 29. 6. 1968 praví: "Věřící křesťan, jenž zbožně užívá škapulíře anebo medailónku, které řádně pověsil některý kněz, získává částečné odpustky. Důvodem ke získání odpustků není pouhé vlastnictví posvěceného předmětu, ale jeho zbožné užívání."

Sv. stolec udělil dne 17. 9. 1968 plnomocné škapulířové odpustky za těchto podmínek:

- (1) Přijetí svátosti smíření, sv. přijímání a modlitba na úmysl papeže - např.: Otče náš, Zdrávas, Sláva Otcí.
- (2) Obnovení úmyslu věrně zachovávat všechny povinnosti člena Bratrstva škapulíře P. Marie Karmelské.
- (3) V určený den navštívit karmelitánský kostel nebo kapli a tam se pomodlit Otče náš a Věřím. Jedná se o tyto dny:
 - 16. 7. P. Marie Karmelské,
 - 20. 7. proroka Eliáše,
 - 1. 10. sv. Terezie z Lisieux,
 - 15. 10. sv. Terezie z Avilly,
 - 14. 11. svátek všech svatých karmelitánského řádu,
 - 14. 12. sv. Jana od Kříže.Odpustky částečné i plnomocné mohou být získány i pro jednotlivé zemřelé na způsob přimluvy.

"Přijmi, milý synu, škapulíř tvého řádu jako znamení mého bratrství, výsadu pro tebe i

všechny karmelitány...”

P. Maria ve zjevení sv. Šimonu Stockovi, generálnímu představenému karmelitského řádu

Ježíš Kristus je jediný Spasitel

Poselství, které přijal letos Don Stefano Gobbi ve Valdragone

Také letos jste přišli na tuto horu, abyste prožili tyto dni v trvalém večeradle modlitby a bratrství se svou nebeskou Maminkou. Přišli jste v tak velkém počtu, biskupové a kněží mého hnutí ze všech částí světa. Dívám se na vás se zalíbením Maminky, které tolik nasloucháte, kterou tolik následujete a oslavujete. Sjednoci se s vaší modlitbou, kterou беру do svých rukou, abych ji přenesla před trůn Nejsvětější Boží Trojice. Pomáhám vám, abyste se milovali jako bratři, aby Ježíš mohl mít radost z pohledu, jak mezi vámi žije jeho nové přikázání. Způsobím, aby do vašich duší sestoupila nebeská rosa milosti, milosrdenství, posily, radosti a pokoje.

Následujte mne na cestě, která vede k Velkému jubileu, po stopách, které vám naznačil můj papež Jan Pavel II. Nechte se nést v mém Neposkvrněném Srdci k setkání s Ježíšem Kristem, vaším Vykupitelem a jediným Spasitelem.

Ježíš Kristus je jediný spasitel, protože on je Slovo věčného Otce vtělené v mém panenském lůně, které se zrodilo, vyrostlo a zemřelo na kříži pro vaše vykoupení a pro vaši spásu.

Ježíš Kristus je jediný Spasitel, protože je Pravda. Dokonalý obraz Otce, jeho věčné Slovo, které vám přináší dar věčné pravdy. Jeho pravda je obsažena v evangeliu.

Milovaní synové, buďte věrnými a pevnými hlasateli evangelia. Vidíte, jak pravdu obsaženou v evangeliu zatemňuje racionalismus, drásají bludy, které se stále více rozšiřují: tak mnozí se vzdalují od pravé víry. Žijte do písmene podle evangelia mého Syna. Hlásejte do písmena evangelium, podle kterého žijete. Nepřestávejte rozšiřovat světlo evangelia ve světě zahaleném temnotou bludů a odpadlictví. Buďte apoštoly nové evangelizace ve světě, který zpohanštl, a to po dvou tisíciletích od prvního hlásání evangelia.

Ježíš Kristus je jediný Spasitel, protože je Život. V Ném je život, protože On je Bůh. Všichni obdrželi život od Něho, protože vám jej získal tím, že se za vás obětoval na kříži. Život k vám přichází skrze milost, která vám dává podíl na téže Boží přirozenosti.

Milovaní synové, staňte se služebníky milosti; staňte se nositeli Života. Proto vás žádám, abyste byli pečlivými ve službě svátostmi, které vám Ježíš svěřil. Buďte především vždy připraveni posloužit svátostí smíření, která je dnes v tak mnoha částech Církve zanedbávána.

Buďte služebníky Božího milosrdenství. Kněží, kteří jste se mi zasvětili, skrze vás sestupuje na všechny moje mateřská něžnost: hleďte ty, kteří se vzdálili, podpírejte slabé, odpouštějte hříšníkům, těšte zarmoucené, přinášejte posilu nemocným, veďte nejisté, chraňte maličké. Vezměte všechny do své kněžské náruče a neste do bezpečného útočiště mého Neposkvrněného Srdce.

Ježíš Kristus je jediný Spasitel, protože je Cesta, On vás v Duchu lásky vede k Otcí.

On vás vede po cestě dokonalosti a věčného štěstí. On pro vás připravuje očekávaný a poslední okamžik setkání s vámi v záři své božské slávy. Ježíš Kristus je jediná Cesta, která vede k ráji. Neení jiného jména pod nebem, v němž byste mohli nalézt spásu. Lidstvo kráčí po cestě svého setkání s ním, ke kterému dojde, až se Ježíš vrátí ve slávě, aby přinesl na svět své království.

Kráčejte v radostném očekávání jeho slavného příchodu. Překročte práh naděje a žijte v pokoji, v radosti, v klidu, v důvěře a ve své synovské odevzdanosti.

V tyto dni Večeradla sestoupil Duch svatý na každého z vás a uložit ve vašich srdcích a ve vašich duších charisma svých darů. Duch svatý vás utvrdil ve vašem povolání a dal vám světlo a sílu, abyste mohli naplnit svou kněžskou službu.

Buďte věrnými hlasateli Pravdy, buďte starostlivými nositeli Života, buďte pro všechny světlem naděje, důvěry. V těchto dnech jsem zacelila tolik ran; pomazala jsem posilujícím balzámem mnoho trpkostí; utřela jsem mnoho skrytých slz; vnukla jsem dobrá předsevzetí;

přetvořila jsem srdce.

Milovaní synové, vyjděte z tohoto večeřadla v míru a v radosti. Staňte se nástroji mého pokoje ve všech částech světa. Jsem stále s vámi. Zjevují se Církvi a světu skrze vás.

Skrze vás se naplňuje každý den triumf mého Neposkrvněného Srdce ve světě. Spolu s vámi, se všemi, kteří jsou svěřeni vaší službě, vám žehnám ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého.

Valdragone, Republika San Marino 24. června 1997

Tomáš J. Bahounek OP

Dědictví otců zachovej nám, Pane

3. Láska k samotě

Lidstvo dosáhlo závratných pokroků na poli techniky. Podrobilo si přírodu v míře dosud nebývalé a je pyšné na tyto vymoženosti. Je plné obdivu pro sebe samo. Přehlíží však, jaké nebezpečí je spojeno s takovým pokrokem: že totiž v člověku zaostává to, co je v něm opravdu duchovního, takže se stává otrokem pudových hnutí; a že v úzkostlivé starosti o pozemský pokrok zapomíná zabývat se svou duší a vystavuje se nebezpečí zkázy pozemské i věčné.

Za takových okolností si člověk klade otázku: Jak v takových poměrech obstojí řeholní život? Bezpochyby se musí bránit vpádu dnešní spotřební společnosti. Vždyť v tomto světě je třeba působit. Tomuto světu dlužno přinášet radostnou zvěst. Máme-li tomuto světu a této spotřební společnosti nějak prospět, je třeba být stále duchovně povznesen nad lákavé svody tohoto světa. Jinak je zde nebezpečí, že se staneme jeho obětí, místo abychom mu osvěceně vtiskovali správný tvar, jak je povinností všech křesťanů a především osob zasvěcených celým srdcem Bohu. Je proto třeba využívat všech příležitostí, které umožňují nabrat k tomu sílu.

Jedna z příležitostí, která se nám nabízí jako záchranný pás v záplavě podnětů celého světa, je láska k samotě. Ovšem nikoli k takové samotě, která by nás vyloučila z práce pro svět. Jde o samotu, ve které sílí naše odolnost vůči lákavým nabídkám spotřební společnosti. Jde o takovou samotu, v níž roste ochota k projevům lásky patřící Kristu. Tato láska k samotě je odkazem našich apoštolů sv. Cyrila a Metoděje. Z jejich životopisu se dozvídáme, jak stále znovu vyhledávali samotu jako místo, kde může vyvěrat pramen duchovního osvěžení pro další práci ve společnosti.

Konstantin toužil od mládí po tichu klášterních zdí. Každý pokus v tom směru však ztroskotal. Bůh totiž chtěl využít jeho hřiven k jinému prospěchu lidstva. Kdykoli se však uvolnil, zamířil do samoty. Sotva splnil poslání u Chazarů, “žil v tichosti na modlitbách k Bohu, usazen při chrámu svatých apoštolů.”

(ŽIVOTOPIS, 13)

A co Metoděj? Jeho lásku k samotě vyjadřuje jeho odchod ze světského povolání do ticha monastýru na Olympu. Samozřejmě že tu nešlo o nějaké hmotné zajištění. Dostal přece důležitý a výnosný úřad, takž měl před sebou otevřenou ohromnou kariéru. Jeho odchod do kláštera lze vysvětlit jen velkou láskou k samotě, ve které měl prostor k modlitbě k Bohu a rozjímání. A že mu samota byla přínosem, o tom svědčí rozsáhlá apoštolská práce, které se nebránil, sotva zaslechl Boží volání.

Pro člověka, který se zasvětil Bohu, je vyhledávání samoty výrazem potřeby lásky. Každý, kdo miluje Boha, touží být s ním, vyhledává samotu. Taková láska k samotě je dokladem lásky k Bohu. Do pravé samoty se však člověk neobrací proto, aby utekl před povinnostmi vůči lidem, ani proto, že ho někteří lidé a věci naplňují znechucením, nýbrž z touhy po rozjímání o Bohu, po přiblížení se Bohu v modlitbách.

Při každém zpytování svědomí si klademe otázku, zda jdeme správnou cestou k svatosti života. Odpovídáme si na ni však ve spěchu a bez hlubšího zdůvodnění svého jednání a mnohé nám uniká. Do takového každodenního večerního uvažování se modernímu člověku neomalenež vtírá televize pod záminkou, že nás nechce nechat neinformované o novinách ze světa. A zatím

se člověk nechává vyrušit z toho, co se týká té největší noviny světa, kterou je evangelium. Je třeba, aby si každý člověk na své životní pouti vytvářel oázy ticha. Tam lépe zhodnotí vztahy mezi Božími dary a mezi svým každodenním životem.

Kolik se nám přitom nabízí otázek! Užíváme dobře milostí, které nám nabízí jeho láska? Vystupujeme alespoň pomalu na horu křesťanské dokonalosti věrným plněním svých povinností v rodině manželské či duchovní? Nebo snad uhýbáme před obětmi, a tak spíše uhýbáme z pravé cesty?

Takové a podobné otázky se nám vynořují v mysli, když si najdeme místo a čas pravého ticha. A jsou to otázky, na které si musíme zejména dnes upřímně odpovídat, pokud nechceme duchovně upadat a dostat se do vleku spotřební společnosti.

Samota prožívaná ve společenství s Kristem, jehož máme následovat v jeho vyhledávání samoty, může být nesmírně plodná. Soluňští bratři to dosvědčují svým životem. Jejich misijní dílo se zrodilo ze samoty vyhledávané a oblíbené: v ní vyrostli v apoštoly a světce a podali světu svědectví o její plodnosti. Volají k nám všem: “Vy všichni, kteří chcete jít v našich šlépějích a získat pravého apoštolského ducha, milujte samotu!”

Pane mé duše, kéž bych měla slova, abych mohla vyslovit, co dáváš těm, kteří se odevzdali Tobě, a co ztrácejí ti, kterým nabízíš tu milost, a přece se nechtějí vzdát sami sebe.

Nedopusť, Pane, aby se mi to stalo. Děláš pro mne tak mnoho, když přijímáš za svůj příbytek tak chudou chatrč, jako je ta moje. Buď za to chválen navěky!

Sv. Terezie z Avily

Nebojte se utrpení a nestěžujte si na ně. Nechte se formovat utrpením, dokud nepoznáte, že je to Boží ar. Z něho získáváme sílu a správný vhled do skutečnosti, září z něho jasný obraz života. Drsná ruka utrpení nás zadržuje před mnohým nebezpečím a pomohla tak mnohým daleko více než zlato. Provází mě již 43 roky. Přineslo mi mnoho krásného. Nezavírejte dveře před utrpením.

Pavla Pichlerová

25 let Mariánského kněžského hnutí

Jubilejní exercicie ve Valdragone

Když před 25 lety Don Stefano Gobbi přijal ve Fatimě vnuknutí, které dalo vznik myšlence známé dnes všude jako Mariánské kněžské hnutí, netušil, do jakých celosvětových rozměrů se rozroste toto fatimské hořčičné semeno za čtvrt století. Od té doby uskutečnil tento skromný italský kněz z Milána přes 1000 apoštolských cest (z toho přesně 900 letecky) do všech světadílů, kde se na jeho mariánských večeradlech shromáždily desítky milionů věřících. Tyto jeho doslova rekordní “apoštolské kilometry” jsou zcela bezkonkurenční. Na všech místech, kam zavítal, zanechal za sebou řady horlivých kněží, kteří se stali příslušníky tohoto hnutí. Jejich počet dnes činí na 400 biskupů a více než 100 000 kněží. K těmto duchovním se pak připojují desítky milionů věřících na celém světě. Tyto výsledky již samy o sobě jsou svědectvím, že se nemůže jednat o dílo čistě lidské. Při vši této apoštolské práci je Don Gobbi veden hlasem Panny Marie, která k němu promlouvá ve zvláštních vnitřních vnuknutích. Většina z nich je písemně zaznamenána a tvoří dnes svazek o několika stech stran známý jako “Modrá kniha”, do které každoročně přibude více než desítky dalších zápisů.

V Mariánském kněžském hnutí se vytvořila tradice, že každoročně v posledním týdnu měsíce června se sejdou odpovědní zástupci hnutí ze všech světadílů v exercičním domě sv. Josefa ve Valdragone v republice San Marino ke společným duchovním cvičením. Účast na těchto setkáních je limitována kapacitou exercičního domu. Letos představovala 25 biskupů, 280 kněží a kolem čtyřiceti laických spolupracovníků.

Stříbrné jubileum nebylo příležitostí k oslavám, nýbrž k hluboké duchovní obnově a

bratrským setkáním se spolubratry a spolupracovníky často z velmi vzdálených koutů světa. Mariánské kněžské hnutí se svými večeřadly přináší na celém světě úžasné ovoce. Jak zdůraznil sekretář kongregace pro klérus Mons. Seppe, představuje Mariánské kněžské hnutí skutečné jako církve, odpovídající přáním a záměrům Svatého otce. Činí to především tím, že v období, kdy se na mnoha místech projevuje krize kněžského stavu, prohlubuje u kněží vědomí nejvlastnějšího smyslu kněžství v jeho sebeobětujícím zasvěcení a apoštolské horlivosti podle vzoru a pod ochranou Matky nejvyššího Velekněze Ježíše Krista. (Podstatnou část meditace Mons. Seppeho, který tlumočil účastníkům pozdrav a sympatie Svatého otce, přinese Světlo v některém ze svých dalších čísel.) Taková apoštolská činnost přináší své ovoce v širokých řadách věřících, u kterých se prohlubuje vědomí křestních závazků a křesťanské odpovědnosti nejen za vlastní život, ale za záchranu celého světa. Nejpatrnější je to právě v těch diecézích, kde se o Mariánské kněžské hnutí opírají sami jejich pastýři, jak jsme toho svědky např. v Brazílii, Argentíně, Uruguayi nebo Mexiku. Účastníci z těchto zemí mohli vyprávět nejen o pravidelných velkých celodiecézních večeřadlech se statisícovou účastí věřících, ale mohli uvádět i ne jeden příklad, kdy rodinná mariánská večeřadla spojená se zasvěcením Neposkvrněnému Srdci Panny Marie vrátila pokoj a pozeňání rodinám, které se po dlouhá léta potýkaly s různými neřešitelnými problémy.

Zpráva o působení hnutí v našich diecézích se shodou okolností dostala do sousedství zemí z Dálného Východu. Bylo to svým způsobem symbolické, protože naše země se přes svou tisíciletou křesťanskou tradici stávají stále více územím misijním. I ve srovnání spolupráce a postoje hierarchie k Mariánskému kněžskému hnutí patří naše země bohužel k posledním na světě. Povzbuzující je však i u nás rostoucí počet večeřadel společných i rodinných a stále rostoucí účast věřících v těchto večeřadlech.

Biskup Mons. V. M. Cabreios z Peru ve své meditaci analyzoval podrobně poselství obsažená v "modré knize" Kněžím, přemilým synům Panny Marie, a konstatoval jejich plnou shodu jak s Písmem svatých, tak s Katechismem katolické církve.

Biskupové, kteří přijeli ze vzdálených kontinentů na exercicie do Valdragone, zapůsobili na všechny přítomné kněze i laiky nejen svým zápallem pro myšlenky a ducha MKH, ale také působivým příkladem své pokory a prostoty, s jakou se účastnili všech bodů programu a s jakou např. po společné kající bohoslužbě čekali v řadách kajícníků na vyznání svých vin ve svátosti smíření.

Kromě sekretáře Kongregace pro katolický klérus, která počítá s MKH jako pevnou součástí současné církve, navštívil Valdragone také sekretář Tiskové služby Vatikánu Giovanni D'Ercole, který informoval o postupu, který zbývá učinit, aby se uznání MHK "de facto" změnilo i v uznání "de iure", což je nyní záležitostí příslušných vatikánských právníků. Otázku, zda poselství, která jsou uvedena v "modré knize", jsou nadpřirozeného původu, ponechává Kongregace pro nauku víry nadále otevřenou.

-lš-

Na nebi se ukázalo velké znamení

P. Erich Maria Fink

Boj s drakem

Drak, který po svém svržení našel místo na zemi, pokusil se podle líčení ve Zjevení sv. Jana zabránit Bohu v aktu vykoupení. To se mu nepodařilo, spíše naopak se dočkal od Krista své definitivní porážky.

Ale Satan, jelikož vidí, že jeho osud je zpečetěn a blíží se neodvratně okamžik, který jej definitivně vypudí ze světa, upadl do rostoucí zuřivosti. Používá poslední možnosti, která mu ještě zbývá, aby svou bezmocnou vzpouru ještě více demonstroval alespoň mezi lidmi. Zatímco si nechce přiznat svou porážku, vede stále vynalézavější válku proti Božímu lidu na této zemi. Tato pronásledování působí však u věřících opak toho, co ďábel zamýšlel. "Propůjčují svému křesťanství jeho poslední velikost v úplném odevzdání sebe Bohu až sebeobětování ve smrti a

stávají se tak podobní v nejvyšší možné míře Ježíši Kristu, svému bratru. Zaslepená Satanova nenávist tak slouží k oslavě Boží církve a k růstu Božího království na zemi.”(1)

Vítězství Ženy

Obrazem Ženy je míněn nejdříve starozákonní lid, který byl povolán, aby daroval světu Božího Mesiáše jako jeho Vykupitele. Dvanáct hvězd je přitom symbolem dvanácti izraelských kmenů. Již proroci srovnávají dějiny Izraele na cestě k jeho povolání s “porodními bolestmi”.

Dvanáct hvězd označuje také dvanáct apoštolů. Příchodem Vykupitele přechází starozákonní lid spásy do lidu novozákonního, totiž do církve Ježíše Krista. Oba tyto obrazy tvoří spolu organickou jednotu dějin spásy, jak to také vyjadřuje apoštol Jan spojením dvanácti izraelských kmenů s dvanácti apoštolů v symbolickém popisu nebeského Jeruzaléma na konci knihy Zjevení (Zj 21,12-14).

Trvání boje mezi Ženou a drakem se udává tři a půl roku, resp. dvačtyřicet měsíců nebo tisíc dvě stě šedesát dnů. Jedná se přitom o symbolické číslo, totiž polovinu sedmi roků, které označují celou dobu mezi prvním a druhým příchodem Ježíše Krista, tj. mezi jeho sestoupením do stavu služebnosti a opětovným návratem do slávy. Pak teprve bude definitivně spoutána moc zla, pak skončí boj, který církev přivede k vítěznému konci.

Mariino postavení v plánu spásy

“Žena” ze Zjevení ovšem v jiném smyslu poukazuje na osobu Panny Marie, jak to zdůrazňuje církev. Zjevuje se ti jako Kristova Matka a Matka těch, kteří zachovávají Boží přikázání a hlásí se k Ježíšovu svědectví (Zj 12,17). Tento mariánský význam je přesným obrazem postavení Panny Marie v dějinách spásy.

Maria je předobraz církve. Proto mohou být všechno znaky, které se týkají církve v obrazu Ženy, typologicky použity i o Matce Boží. Současně však je Maria také Matkou církve. Tak jako je cestou, kterou Ježíš Kristus, Vykupitel, přišel na svět, tak se také církvi otevírá v Marii cesta k jejímu konečnému vítězství nad Odpůrcem a zlem. Čím více se Odpůrce Boží snaží škodit církvi, tím více vystupuje Panna Maria, aby u ní všichni lidé našli ochranu a útočiště.

Zástupné zasvěcení

“Porodní bolesti” ve vztahu k Panně Marii znamenají její utrpení pod křížem a její spoluvykupitelské působení v dějinách církve. V tom se uplatňuje její ANO v nejvyšší formě, a to jako ANO jménem církve a jménem celého lidstva. Stejně tak přivádí Maria každého, kdo se k ní utíká a dává se od ní vést, k zástupnému sebeodevzdání za spásu lidstva.

Autentičnost mariánských zjevení je možno posuzovat a chápat na obraze tohoto Mariina postavení v dějinách spásy. Ona zjevení dávají význam aktuálním událostem jakožto boji Odpůrce proti církvi, při čemž Matce Boží svěřují rozhodující úlohu při překonání zla a obnovení království Božího na světě.

Prorok mariánské epochy

Je příznačné, že Francouz Maria Ludvík Grignion z Montfortu (1673-1716) byl svatořečen jeden týden před Kateřinou Labouré (20. července 1947). Sto let předtím, než nastoupila novodobá mariánská zjevení, oznamoval prorocky příchod mariánské doby.

Jako žádný teolog před ním rozvinul sv. Ludvík z Janova Zjevení úplný obraz Panny Marie a jejího poslání v dějinách spásy. Když názorně a přesně popsal nadcházející dobu, postavil naléhavou otázku: “Ale kdy a jak se to stane? To ví jen Bůh: my nemůžeme dělat nic jiného než mlčet, snažně se modlit a prosit se žalmistou: Toužebně čekám na Pána.”(2)

Biskup Rudolf Graber srovnává dokonce toto jeho prorocké charisma se samým apoštolem Janem. Ve své předmluvě ke Zlaté knize, ve které jsou shrnuty tři nejvýznamnější spisy sv. Grigniona, napsal:

“Tak jako sv. Jan viděl na Pathmu dějiny posledních časů, tak mohl také Grignion nahlédnout do událostí posledních dní. Vidí apoštoly posledních časů, kteří působí pod ochranou Panny Marie, kteří zapalují oheň božské lásky; vidí boje apokalyptických rozměrů, vidí také triumf Kristova království. To byla velká, zapalující idea jeho života: Ut adveniat regnum Christi, veniat regnum Mariae! - Aby nastalo Kristovo království, kéž přijde království Mariino!”(3)

Osud Zlaté knihy

Biskup Graber k tomu říká: “Pro Grignionovy myšlenky nebyla jeho doba jednoduše ještě zralá. Během Francouzské revoluce byly jeho rukopisy zahrabány do země, později bez bližšího seznámení uloženy v klášterní knihovně St.-Laurent-sur-Sevre. Teprve 22. dubna 1842 objevil jeden monfortánský kněz v jedné skříní mezi sešity a knihami rukopis O pravé úctě k Panně Marii.

Zajímavé na celé věci je ovšem to, že tento osud rukopisu přesně předpověděl jeho autor. Hovoří o zuřivém boji, který se zvedne proti jeho knize, že bude v temnotě a tichosti zahrabána do truhlice, až se konečně dostane na světlo.(4) Tato slova se do písmene vyplnila... (Rukopisy sv. Ludvíka Marii Grigniona byly nejdříve předmětem útoků, které skončily až v r. 1853, kdy Řím potvrdil oficiálně, že neobsahují žádné bludy. Pozn. překl.)

A tak se stalo, že samo znovuobjevení spisu v r. 1842 patří do řady oněch událostí, které poznamenaly toto a naše století jakožto mariánskou dobu...

Biskupové a kardinálové psali nadšená doporučení. Jak silně byl papež Pius X. ovlivněn Grignionem, ukazuje jeho encyklika Ad diem illum z r. 1904, který se slavil jako 50. výročí vyhlášení dogmatu o neposkvrněném početí a který se celý odehrával v připomínkách sv. Grigniona.(5)

Svědectví papeže Jana Pavla II.

Papež Jan Pavel II. se znovu a znovu velmi významně vrací k sv. Grignionovi. Naposled napsal ve své autobiografii k 50letému kněžskému jubileu v kapitole nazvané “Mariánská nit”.

“V době, kdy krystalizovalo mé kněžské povolání... se jistým způsobem změnilo mé pojetí úcty k Matce Boží. O tom, že Maria vede ke Kristu, jsem byl již přesvědčen, ale tehdy jsem začal také chápat, že Kristus vede k Marii. Byl určitý okamžik, kdy jsem o své mariánské úctě začal pochybovat, protože jsem myslel, že její příliš velký růst by mohl ohrozit prioritu úcty, která náleží Kristu. Tehdy mi přišla na pomoc kniha sv. Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu Traktát o pravé úctě k Matce Boží Panně Marii. V této knize jsem našel odpověď na své pochybnosti. Ano, Maria nám přibližuje Krista, ona nás k němu vede, a to za předpokladu, že její tajemství žijeme v Kristu. V Traktátu sv. Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu může někoho trochu rušit vzletný barokní sloh, ale to podstatné z teologických pravd v něm obsažených je nesporné. Spisovatel je vynikajícím teologem. Jeho mariologické myšlení je zakotveno v trinitárním tajemství a v pravdě o vtělení Božího Slova.”

“To vysvětluje původ hesla TOTUS TUUS. Tento výraz pochází od sv. Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu. Je to zkrácená formulace nejdokonalejší formy zasvěcení Matce Boží, která celá zní: Totus tuus sum ego et omnia mea sunt tua.(6)

Překročit práh naděje

Podobně to formuloval papež již před dvěma roky ve svém bestselleru “Překročit práh naděje”: “Totus tuus. Toto heslo není jen výrazem zbožnosti a ani ne prostou formou odevzdání. Ono vypovídá mnohem více. Příklon k této formě zbožnosti ve mně dozrál, když jsem za druhé světové války pracoval v jedné továrně. Nejdříve se mi zdálo, že se musím kvůli kristocentrismu poněkud vzdálit od mariánské úcty svého dětství. Díky sv. Ludvíku Marii Grignionu z Montfortu jsem přece jen pochopil, že právě pravá úcta k Matce Boží je kristocentrická a hluboce

zakořeněná v tajemství Nejsvětější Trojice a v tajemstvích vtělení a vykoupení. Tak jsem znovu objevil vědomí o mariánské zbožnosti a tato zralá forma úcty k Matce Boží mi již zůstala: její plody jsou v Redemptoris Mater a v Mulieris dignitatem.” (7)

Skutečně nacházíme v encyklice Redemptoris Mater - Matka Vykupitele, kterou Jan Pavel II. zveřejnil k mariánskému roku 1987/88, na otázku o mariánské spiritualitě, která odpovídá II. vatikánskému koncilu, toto doporučení sv. Grigniona: “V této souvislosti rád vzpomínám mezi mnoha svědky a mistry takové spirituality na postavu sv. Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu(8), který doporučoval křesťanům zasvěcení Kristu skrze ruce Panny Marie jako účinný prostředek, aby věrně žili podle svých křestních závazků. S radostí křestních závazků. S radostí konstatuji, že i za dnešních dnů se objevují nová znamení této spirituality a zbožnosti.” (9)

P. Erich Maria Fink

Poznámky:

(1) Schick, E.: Die Apokalypse, in: Geistliche Schriftlesung, Patmos-Verlag, Düsseldorf 1971, 23, s. 140

(2) Das Goldene Buch der vollkommenen Hingabe an Jesus durch Maria. Kanisius Verlag Freiburg/Schweiz 1985, s. 80

(3) tamtéž s. 32

(4) tamtéž s. 124a

(5) tamtéž s. 10a

(6) Jan Pavel II.. Dar a tajemství. Nové město, Praha 1996, s. 36

(7) Jan Pavel II.: Překročit práh naděje

(8) srov. Traité de la vrai dévotion a la saint Vierge

(9) Jan Pavel II.: Redemptoris Mater, 25. 3. 1987 (48)

K autorovi: Erich Maria Fink je knězem augšpurské diecéze. Pracuje jako farář ve třech venkovských obcích. Pracoval rok a půl jako diecézní postulátor pro blahorečení a svatořečení v Augšpurku a v Římě. V letech 1992 - 1995 byl ve službách poutní svatyně v Marienfried a pomáhal biskupovi při nové strukturalizaci schönstattské svatyně.

Panna Maria vyslovila přání: Dej razit medaile s tímto obrazem! Osoby, které je budou nosit, obdrží velké milosti. Milosti budou uděleny těm, kteří mají důvěru.

P. Marie Kateřině Labouré

Ano, Maria nám přibližuje Krista, ona nás k němu vede, a to za předpokladu, že její tajemství žijeme v Kristu...

Jan Pavel II.

Jako žádný teolog před ním rozvinul sv. Ludvík z Janova Zjevení úplný obraz Panny Marie a jejího poslání v dějinách spásy...

“Jediná Maria našla u Boha milost bez pomoci jiné stvořené bytosti. Všichni, kdo od té doby našli a naleznou ji jen skrze Marii...”

sv. Ludvík M. Grignion

Fatima

Měsíční příloha Světla

Českomoravská Fatima - Fatimský apoštolát, Koclířov u Svitav, PSČ 569 11, tell.+fax (0461) 54 31 64, 54 31 66

Volání Královny míru - naše odpověď

S největším důrazem prosím o odpověď na volání Královny míru. Odpověď Matce církve -

Panně Marii, která potřebuje spojit své Fiat s naší osobní a zároveň společnou odpovědí, vírou, odevzdáním se Kristu, Spasiteli a Vykupiteli světa.

Mezi všemi aktivitami, které přinášejí požehnání a jsou ve farních rodinách tolik potřebné, upřímně prosím všechny děti Panny Marie, aby upřednostnily ve svém srdci dva prázdninové dny v srpnu t.r. ke společné odpovědi. Ne všichni mohou chápat důraz, který kladu do pozvání na již pátou konferenci ČMFA, mariánských skupin v ČR. Volám Vás, kteří rozumíte, abyste pomohli oslovit ty, kteří rádi přijdou, ale potřebují, aby je někdo osobně pozval a zajistil jim dopravu zvláštním autobusem přímo z farnosti, nebo pro menší skupinku vlakem či osobním autem.

Nikdo na Vás nebude naléhat osobně. Jakýkoli důvod, který Vás přivede k záporné odpovědi na tuto výzvu, nebude nikdo z lidí posuzovat. Budete-li hledat důvody proč to nejde, budete jich mít vždy dostatek. Nemoc, dovolená, vzdálenost, jiné poutě, aj.

Je potřebné, abychom dokázali:

V jednotě s církví, formování spiritualitou Královny míru, odpovědět společně

Již pět let se konají naše výroční konference. Po tři roky v Třebíči, minulý rok v Koclířově v ČMFA. A letos poprvé až na druhou srpnovou sobotu 9. 8. u naší svatodušní katedrály (jediné na světě, na místě, kde před několika měsíci sloužil mši sv. Svatý Otec), usměrnění službou nástupce apoštolů, sídelního biskupa v Hradci Králové. Doba přímo vyžaduje odvahu k této společné odpovědi jednotlivců i celých skupin - večeřadel z naší vlasti. Ale odvaha je málo, je třeba mít i pokoru.

Ještě jednou moc prosím, s odvahou a pokorou členy ČMFA - Fatimského apoštolátu. Je to odpověď k 50 výročí našeho mariánského apoštolátu - Modré armády, 80tému výročí Fatimy. Prosím kněze i laiky MKH, Rytíře Neposkvrněné, Mariiny Legie, Schönstadské hnutí, Miles Jesu, ..., odpusťte, že všechny nevyjmenuji a hlavně nepozvu osobně. Tato neschopnost pokořuje Mě i Vás. Fatimský apoštolát je v tomto případě pouze animátorem našeho společného setkání z celé ČR a setkání s formačním duchovním programem zajišťuje organizačně.

S touto výzvou se na Vás všechny čtenáře Světla obrací

P. Pavel Dokládál

rektor nového Adalbertina v Hradci Králové a pobočky ČMFA v Koclířově, pověřený vedením celosvětového mariánského hnutí FA v ČR

Poslední pokyny

1. I když je prázdninový čas, co nejdříve po přečtení této výzvy se domluvte s ostatními ve farnosti, popř. v okolních farnostech, kdo by měl zájem se V. konference v Hradci Králové zúčastnit; požádat o podporu a účast místního duchovního správce a domluvit se, zda-li se zúčastníte jen první den v Hradci Králové v sobotu 9. 8., nebo celé konference, tedy i nedělního programu 10. 8. v Koclířově.

2. Ohlásit přímo v ČMFA v Koclířově nejlépe písemně, kdy a kolik Vás přijede. Budete-li zůstat na neděli, pak se sami přesunete autobusem do Koclířova na večeři a zajistíme Vám ubytování na lůžku, pro nenáročnou sportovně v klášteře ČMFA a v dalších blízkých prostorách. Bude i noční duchovní program.

3. Menší skupiny nahlaste svoji účast, i když přijedete auty, či hromadnou dopravou. Přispívat budete všichni dobrovolně!!! Budeme důvěřovat Panně Marii, že je to její volání a její aktivita.

4. Zahájení bude v Hradci Králové u svatodušní katedrály v 9,30 hod., na místě, kde byla papežská mše sv. Tamtéž pak od 11 hod. budou v Novém Adalbertinu formační přednášky (mimo jiné: dr. Kašparů - Mrtvá a Živá víra). Vyvrcholením bude naše společná odpověď při zasvěcení po pontifikální mši sv. v 16 hod. Pak se přesuneme do Koclířova (asi 1 hod. cesty).

Veškeré dotazy:

ČMFA Koclířov (0461) 543 164 nebo 543 166.

Nové Adalbertinum, ústředna (049) 50 63 111, sekretariát (049) 50 63 210, rektor P.

Dokládá (049) 50 63 208, v krajním případě mobilní tel. (0602) 763 775.

Závěr tisíciletí

- Velký důraz klade Svätý Otec na tyto tři závěrečné roky druhého tisíciletí, čas velké přípravy, jubileum milosti a milosrdenství pro celé lidstvo
- Oáza Královny míru - dr. Slavko Barbarič v říjnu 96 a v červnu 97 promlouvá k nám při II. a III. pouti ČMFA a celé ČR. Jsou to podstatné formační směrnice. Duchovní příprava na vítězství Mariina Neposkvrněného Srdce v našich životech
- Konkrétně naplňujeme program "patera adventů" - úsilí spojené s velkým očekáváním. Spolu se podílíme na životě a poslání církve
- Pátá konference 9. - 10.8.97 je darem sjednocení a hlubšího pochopení znamení doby. Konkrétní spolupráce na programu "patera adventů" s materiály růstu v lásce od dr. Barbariče. Aby naše víra byla živá. (Hlavní program konference)

Zpráva a informace ČMFA

- I. mariánská sobota 5. 7. - velmi hodnotný program. Při večeradle budou vystaveny mariánské korunky z milostné sošky Panny Marie Křtinské, v rámci odpoledního programu uvede divadelní společnost Petrklíč komorní hru o putování sv. Vojtěcha, duchovním míru a lidské nesnášenlivosti, lidových vypravěčích, dobré císařovně, krásných zpěvech a přílbicích s kostmi: Dlouhá cesta domů. Přijďte, těšíme se na Vás!
- I když hlavní konference bude 9. - 10.8.97 v Hradci Králové a Koclířově, bude zachován program tzv. malé pouti v sobotu 2.8. opět od 14 hod. v ČMFA Koclířově.
- Všechny turnusy rekreačních pobytů jsou již obsazeny. Je možné se ještě přihlásit na exercicie 24. - 27.7. Velmi uvítáme i pomocníky, pro které rezervujeme termíny 12. - 20.7. a 10. - 16.9.; přijďte nám pomoci a prožít s námi společenství.
- Velmi vyzýváme farnosti - v Libici u Poděbrad je další pouť v sobotu 19. 7. Povede ji otec biskup F. Lobkowicz.
- Při hlavní konferenci v srpnu budou k dispozici materiály z promluv dr. Barbariče a také již jistě výborně zpracované video z pouti Sfadosvaze. Nyní se zaplňuje již 13. pouť do Izraele 11. - 18.11. a pouť do Fatimy 7. - 20.9.

Svätý Martin

Rytíř milosrdenství

Wilhelm Hühnermann

"Tvé jizvy jsou tvým nejvyšším vyznamenáním. Přesto se přiznám, že mi kult Nazaretského není o nic méně protivný než všechny ostatní, importované ze zemí barbarů.

Co si má Řím počít s vírou, která nezná rozdíl mezi otroky a svobodnými, pány a kmány? Nepodryvá to všechen řád, na kterém spočívá říše!"

"Vůbec ne, vznešený tribune! Ta spousta otroků udělala z Římanů národ slabochů a lenochů. Copak jsme nedospěli tak daleko, že musíme bojovat za pomoci cizích žoldnéřů? I tady, v Panonii? Co bychom byli bez Gótů, Suevů a bez jazygských jezdců, které najímáme, aby chránili hranice říše? Řím se už nemůže bránit vlastní silou, protože naši mladí lidé se odnaučili užívat svých paží, protože jsou změkčilí nicneděláním. Ano, Říman se v pyšném sebevědomí vyvyšuje nad svými otroky, ale zapomíná, že se sám stal otrokem nejnižších a nejhanebnějších vášní."

"Opravdu zvláštní, řekl bych nebezpečné mínění!" potřásl hlavou prefekt. "Světová římská říše spočívá na nynějším pořádku. Nelze ho změnit, nemá-li se všechno zhroutit."

"Já jsem jenom obyčejný voják a filosofii rád přenechám učenějším," odpověděl Cornelliis. "Ale nedovedu pochopit, proč by měl být poškozen národ, ve kterém jsou jen svobodní lidé, kde každý druhého, ať je jeho původ jakýkoliv, ctí a miluje jako svého bratra."

“Kdyby mělo být podle Cornelia, budu si muset v budoucnu i sám čistit boty!” hulákal Publius Crassus.

“Teď toho nechme,” uzavřel rozmluvu tribun Florus. “Nechci žádné spory u stolu, zvláště ne v den, který patří k nejšťastnějším v mém životě!”

Otroci přinášeli commisatio, dezert, naplnili poháry novým vínem a postříkali stolující vzácnými voňavkami. I když se tvářili, jako by si řeči u stolu vůbec nevšimli, neušlo jim ani slovo.

“Náboženství, které vyznává setník Cornelius, se mi zdá být ze všech nejvznešenější,” řekl starý otrok, který měl na starosti nádoby. “Neslyšeli jste, že nás nazval svými bratry?”

“Neznám náboženství, které by bylo nebezpečnější než křesťanství,” vášnivě odpověděl mladý Peršan Narcisus. “Kdo je vyznává, v tom umírá nenávist. Můj život by ztratil smysl, nemohl bych už nenávidět Římany.”

“Proč bys je měl nenávidět, kdyby v tobě milovali svého bratra?” potřásl starý šedou hlavou.

Pozdě v noci opouštěli hosté dům. Tribun Florus nadechnutím vzhlédl ke hvězdám, zlatě věnčícím noční oblohu, ještě jednou vyslal modlitbu k bohům a snažně prosil o jejich přízeň pro novorozeného syna.

Mladý vlk

Hlahol polnic a trumpet, hřmění bubnů a ostrý zvuk měděných poklic doléhaly do kolébky chlapce, hrubé vojácké písně zněly do jeho spánku. Stále znovu byla válka. Gótové, Sarmati a Jazygové útočili na římskou říši, v divokých bitvách se bili s příslušníky vlastních kmenů, kteří bojovali pod římskými prapory.

Tak byl otec doma málokdy, ale když se vrátil z polního tažení, neodložil ani pancíř ani pláty z unavených údů, dokud neviděl svého syna a plný radosti a pýchy ho nestrhl do náruče.

Malý Martin rostl jako z vody. Sotva se postavil na nohy, cupital dolů k legionářům, sahal po helmě a meči, bubnoval pěstičkami do telecí kůže bubnů. Největším štěstím pro něho bylo, když ho některý jezdec vzal na koně a rozjel se s ním do širé krajiny.

Stále znovu malý unikal očím své matky, a když ho hledala, našla jej obvykle v kasárnách, kde se s ním bavili legionáři.

Matka si dělala starosti o svého prvorozeného, ale tribun se jí vysmál.

“Kde se může můj syn cítit lépe, než mezi legionáři? Ne nadarmo koluje v jeho žilách vojenská krev.”

“Bojím se, že přitom úplně zdivočí,” vzdychla si matrána. “Sotva se naučil mluvit, už kleje v půl tuctu řečí.”

“Papouškuje jenom, co slyší, ani by rozuměl smyslu,” smál se tribun. “Co na tom? Moji vojáci jsou drsní chlapi, ale milují syna svého velitele a tak je to dobře.”

Jezdit na koni a plavat se Martin učil hned po prvních krocích. K šestým narozeninám mu otec daroval bílého poníka, na kterém chlapec, s rukama pevně v hřívě, cválal, až jiskry létaly a červený jezdecký plášťik za ním plápolal jako hořící prapor. Otroci Narcis, který ho při jízdě doprovázel, musel často krotit jeho elán.

“Ne tak zprudka, mladý vlku! Ještě si srazíš hlavu!”

“Hlouposti!” zasmál se chlapec. “Ale proč mě nazýváš mladým vlkem?”

“Ty jsi římské dítě, a nevíš to?” bručel otrok. “Nikdy jsi neslyšel o zakladatelích Říma?”

“Samozřejmě je znám! Romulus a Remus se jmenovali.”

“Kojila je vlčice a vlčí způsoby zůstaly jim a jejich potomkům.”

“Ty nemáš rád Římany?” ptal se Martin a vraštil čelo.

“Jak je mám mít rád, když mě uloupili z mé otčiny?” vrčel Peršan.

“Ty je tedy nenávidíš! Mě také nenávidíš?”

“Ty jsi dítě. Copak je možné nenávidět dítě?”

“A až vyrostu?”

“Pak budeš jako všichni ze zlého plemene vlčice.”

“To bych měl říci otcí,” pokračoval Martin. “Nechal by tě zbičovat.”

“Udělej to, nejsi-li dost hrdý na to, udávat otroka!”

“Ne, neudělám to. A už tak nemluv! A teď sestup, vykoupáme se, je horko.”

V mžiku Martin shodil plášť a tuniku a skočil po hlavě do vody v řece, plaval o závod se svým společníkem, s bujným výskáním mu stříkal vodu do tváře.

“Mám hlad jako vlk,” křičel, když se pozdě odpoledne vraceli domů.

“Teď to sám říkáš,” smál se Narcis, který vedl koně do stáje.

“Copak?”

“Že máš hlad jako vlk.”

“Už zase začínáš?”

“Jsi přece jen mladý vlk. Tak běž a řekni to otcí! Můžeš se dívat, jak mě nechá zbičovat.”

“A ty jsi a zůstaneš barbar. Ale můžeš být klidný, mladý vlk neprozradí žádného přítele.”

Narcis zaraženě chytl hoča za paži.

“Co jsi to říkal? Skutečně jsi mě nazval přítelem?”

“Proč ne? Copak jím nejsi?”

“Snad jsem, ode dneška,” koktal otrok. “V každém případě už ti nebudu říkat mladý vlk.”

“A já už ti nebudu říkat barbar. Ujednáno?” Martin upřímně pohlédl na otroka a napřáhl k němu ruku.

“Ujednáno?”

“Ujednáno! Ode dneška jsem tvůj přítel, mladý vlku.”

“A já tvůj, barbare!” zasmál se Martin a těžkým krokem, který odkoukal od otcových jezdců, vkročil do domu.

“Jak jsi uhřátý,” řekla matka, krotíc hlavou, když vešel do atria, kde se všichni chránili před horkem. “Ještě schvátíš koně.”

“Tak dostane nového!” smál se tribun, ale Martin už byl u fontány a nechal si vodu padat na horké čelo.

“Narcis by doopravdy měl na tebe dávat lepší pozor,” vzdychla si matka. “Možná tě budeme muset svěřit jinému otroku.”

“Ne, máti!” Martin setřásal vodu ze svých hnědých vlasů. “Nechci žádného jiného. Je to můj přítel, i když mnohdy...” Chlapec se polekaně zarazil a kousl se do rtu.

“No, co jsi chtěl říci?” pátral otec. “Choval se nevhodně?”

“Ne, otče! Myslel jsem... Jen mě někdy trochu škádlí.”

“Myslím, že jsi chtěl přece jen říci něco jiného,” odpověděl tribun. “Ale jak to, že ho nazýváš svým přítelem? Otrok zůstane otrokem. Římský chlapec s ním nikdy nemůže uzavřít přátelství. Ty jsi jeho pán a on je tvůj sluha.”

“Ale to je velice nudné, být pořád pánem,” durdil se hoch. “Proč nemůže být Narcis mým přítelem, když přece se mnou jezdí na koni a plave?”

“Už jsem řekl! Protože ty jsi Říman a on barbar.” Chvilku Martin přemítal sám pro sebe, pak řekl chlapecky vzdorovitě:

“Ale s barbary vyhráváš své bitvy, že?”

“Bojují pro Řím, protože je najímáme. Ale z toho nic nechápeš! Teď běž, obleč si jinou tuniku! Je už čas k jídlu.”

O několik dní později táhl tribun v čele svých jízdnicích kopiníků do nové války. Martin za ním hleděl z okna v arkýři pevnosti, dokud římská válečná znamení nezmizela ve světlé ranní mlze.

“Co je to za válku?” ptal se Martin otroka Narcise.

“Mimořádně vznešená a podivná válka!” smál se Peršan. “Dárek bohů všem nepřátelům Říma!”

“Je to zase proti Sarmatům?”

“Ne, můj milý. Tentokrát jedna smečka vlků napadá druhou.”

“Tomu nerozumím.”

“No, přece víš, že impérium má dva císaře. Jeden je Konstantin, druhý Licinius. Oba chtějí být jediným vládcem v říši a vzájemně si rvou purpurový plášť z ramenou.”

“Na které straně bojuje otec?”

“Na straně Konstantinově, k oblasti jeho vlády patří Panonie. Vlastně je to boj bohů.”

“Jak to?”

“Licinius obětuje egyptským bohům, Isis a Osiridovi. Konstantin je přítelem křesťanů.”

“Co jsou křesťané?”

“Uctívají jistého Ježíše, tesaře, kterého Římané přibili na kříž, protože byl rebel.”

“Jak může být bohem, když se nechal ukřižovat?”

“Co já vím? Křesťané tvrdí, že je přesto Bůh nebo Boží Syn, což je nakonec totéž, a že po své smrti vstal z hrobu a vystoupil do nebe.”

“Věříš tomu?”

“Ale kdepak, takové hlouposti. Ale křesťané to říkají.” Pohrdlivé cuknutí se objevilo na Martinových rtech.

“Nechci žádného boha, který byl rebel a nechal se od Římanů přibít na kříž. Ale řekni mi, jsou křesťané i v Sabarii?”

“Jistě, jsou všude. Například setník Cornelius Sextus je křesťan.”

“Cornelius Sextus?” žasl chlapec. “Otec říká, že je nejstatečnějším důstojníkem celé kohorty. Jak se může modlit k bohu, který byl rebel proti Římanům?”

“To se ho musíš zeptat sám. Já to nevím. Cornelius je statečný a šlechtný člověk, ale přesto nemám rád křesťany!”

“Proč ne?”

“Jejich hlavní přikázání zní: Miluj svého bližního jako sám sebe! Ale já nechci milovat, chci nenávidět!”

“Nenávidíš Římany, že?”

“Proč se ptáš, když to víš? Už jsem ti to dost vysvětlil.”

“Jsi můj přítel, a proto na to vždycky zapomenu. Ale komu přeješ vítězství, Konstantinovi, nebo Licinioví?”

“Co je mi po tom? Ať se navzájem roztrhají, aby supi žrali jejich těla!” vrčel Peršan.

Martin pohodil hlavou a řekl:

“Konstantin musí zvítězit, protože pro něho bojuje můj otec. Ale teď běž pro koně! Vyjedeme.”

Ten den byl Martin mimořádně zamlklý. Když tak cválali vedle sebe, přemýšlel o tom, jak to asi je s tím křesťanstvím a proč k nim patří zrovna setník Cornelius Sextus, ke kterému chová upřímnou náklonnost. Rozhodl se zeptat se na to matky.

“Nevím toho mnoho o křesťanech,” řekla matka, když jí večer přednesl, čím se během dne zaměstnával. “Myslím, že někteří naši otroci se modlí k Ukřižovanému, otrok ve stáji například a nový pomocník v kuchyni. Nemohu si na ně stěžovat, jsou poctiví a věrní, ale v co věří, to je mně cizí. Po staletí byli křesťané pronásledováni. Pálili je, křižovali, předhazovali dravé zvěři nebo je posílali do olověných dolů a kamenolomů.”

“Proč, maminko?”

“Co já vím? Říkalo se, že jsou nepřátelé bohů a nepřátelé římské říše. Ještě císař Dioklecián je krvavě pronásledoval, ale císař Konstantin je jejich přítelem a dokonce dal znak ukřižovaného na prapory legií. V naší době může každý věřit, co chce.”

Jednoho dne, kdo ví, kdy, obdržíš všechno, ty ubohý člověče. Tvůj nepokoj, tvoje touha po plnosti a naplnění bude konečně ukojena.

Jednoho dne, kdo ví, kdy, opustíš všechno, abys všechno dostal. Pak bude méně více, jedno bude vším, všechno bude jedno skrze Něho a v Něm
Alžběta Olbertzová

*Kdo se nechce otevřít, nic nedostane.
Kdo se o nic nezasadí, nic nezažije.
Kdo nechce důvěřovat, nic nepochopí.
Kdo nechce sloužit, nic neprožije.
Kdo nezvolí prostotu, nic nepozná.
Kdo nezvolí lásku, ničemu neporozumí.
J. Dirnbeck*

*Kdo si nebe nenese v sobě tím, že je spojen s Bohem, marně je hledá ve světě, i kdyby prohledal celý vesmír:
Petr Hinsén*

*Tvoje svoboda sahá tak daleko, jak daleko sahá tvé sebeovládání.
Marie z Eschenbachu*

*Jsmé povoláni, abychom ze svého života učinili živoucí oběť spojenou s obětí Ježíše Krista.
Jan Pavel II.*

*Duše nemůže žít bez lásky, musí něco milovat, je stvořena z lásky.
Sv. Kateřina Sienská*

*Neztrácejte odvahu. S Boží milostí začínejte vždy znovu.
Jan Pavel II.*

Poselství Jana Pavla II. evropskému ekumenickému shromáždění ve Štýrském Hradci

Jan Pavel II. poslal poselství kardinálu E. I. Cassidymu, předsedovi papežské rady pro podporu křesťanské jednoty.

Papež vyjádřil přesvědčení, že evropské shromáždění ve Štýrském Hradci je výsledkem intenzivního vývoje vztahů a teologického dialogu mezi křesťany, vývoje, který vytvořil nové ovzduší mezi všemi. Dodal, že proces směřující k plné jednotě je plodem úsilí o kontakty a dialog.

Připomněl pak, že je důležité, aby všechny tyto formy sloužily smíření, a pokračoval: “Křesťané diskreditují sami sebe, jestliže hlásají poselství o smíření, zatímco sami jsou stále rozdělení, a často dokonce nepřátelští jedni vůči druhým. Je zcela nezbytné, aby došlo k očištění naší historické paměti, rozdrásané ranami minulosti, která byla poznamenána zmatky a často i násilím.”

“Evropa má zvláštní odpovědnost, pokud jde o ekumenismus. Základní rozdělení mezi Východem a Západem vzniklo v Evropě. Proto je především na tomto kontinentu, aby uskutečňoval kroky vážného úsilí směrem ke smíření křesťanů a k hledání viditelné jednoty.”

Jan Pavel II. připomenul úsilí, které se vyvíjí v Evropě ve prospěch smíru mezi národy a k překonání rozdělení. Zdůraznil, že křesťané musí odpovědně přispívat k řešení těchto problémů.

“Nikdy nesmíme opomíjet ani podceňovat hodnoty, které přineslo křesťanství Evropě. Jako učedníci Kristovi musíme prohlubovat přesvědčení o všeobecné odpovědnosti za prosazování úcty k lidským právům, spravedlnosti a míru a všeho toho, co se týká posvátnosti života. Zvláště

pak tváří v tvář rostoucí lhostejnosti a sekularizaci jsme povoláni, abychom byli svědky o hodnotě lidského života.

VIS

- Polský sejm odmítl návrh Svazu demokratické levice uspořádat referendum o přípustnosti záměrného potratu.

- Podle názoru Stanislava Kowolika není v současné době vyhlídka, že by sejm schválil konkordát se Svatým stolicem. "Hra kolem konkordátu má ideologické motivy a je také součástí předvolební kampaně." Podle jeho názoru chce levice sjednotit antikatolické síly s cílem přeměnit Polsko na ateistický stát.

Biskup Tadeusz Pietronek obvinil levicový blok, že i přes změnu postoje prezidenta brání ratifikaci konkordátu.

- Před dvěma lety odsoudil oblastní soud v Ostrédzie místního radního C. Wawrzyniaka za urážku náboženského citění. Wawrzyniak poslal totiž městské policii stížnost, že v průběhu církevní slavnosti 25. června 1995 bude místní farář přemlouvat mládež ke konzumaci alkoholu, když vysloví konsekrační slova: "...pijte z něho všichni..." Současně tvrdil, že v průběhu mše se "...bude pít víno na veřejném místě, což je porušením usnesení městské rady o požívání alkoholu na veřejných místech."

- Arcibiskup Kondrusiewicz odsoudil nový ústavní zákon o náboženské svobodě, který дума odhlasovala 23. června. Vyjádřil přesvědčení, že mnoho bodů nového zákona vyvolává vážné obavy. Nový zákon neuznává katolické náboženství za jedno z tradičních ruských vyznání a odsouvá je prakticky do oblasti sekt. Proti původnímu znění je nový zákon o 60-70 % nepříznivější. Nový zákon připouští jen čtyři vyznání: pravoslaví, buddhismus, islám a judaismus.

- Hlava katolické církve v Anglii arcibiskup Georg Carey varoval na II. evropském ekumenickém shromáždění ve Štýrském Hradci před směřováním náboženské tradice a národní totožnosti. Upozornil na nebezpečí, jestliže se národní hodnoty staví nad evangelizaci. Na obvinění z řad pravoslavné církve, že západní církve provádějí na území bývalého východního bloku misijní činnost, Carey zdůraznil, že církve nebyly nikdy izolovanými jednotkami a nikdy jimi nebudou, proto žádná církev, která je v některé zemi oficiální církví, nemůže si dělat nároky na výlučnost. Naopak, bude to pro všechny strany obohacení, jestliže se setkají různé tradice při plnění společného úkolu.

KAI

Smutek je hřích, protože smutek znamená odloučení od Boha.

Rabí Nachmar

Odříkání je chudička, trpká bylina, která roste v málokteré zahradě. Zato všude bojí dvojí plevel: žádostivost a požitkářství.

F. M. Webe

Vzpomínka na biskupa dr. Josefa Hloucha

Naplněná českobudějovická katedrála 9.6.1997 přivítala ve svém středu i našeho otce kardinála Miloslava Vlka, který s o. biskupem Antonínem Liškou a generálním vikářem Mons. Václavem Dvořákem a četnými kněžími koncelebroval eucharistickou obět' za o. biskupa Dr. Josefa Hloucha. A byli jsme velmi mile překvapeni, když po evangeliu o. kardinál odešel k ambonu ke kázání a mlčel... V té chvíli se ozval ze záznamu ten tak drahý a vzácný hlas o.

biskupa dr. Josefa Hloucha. Stačilo jen zavřít oči a slzy radosti se hrnuly z očí...

A po mši svaté opět s melodií varhan zněly katedrálou vzácné perly výňatků z “Minutěnky” a osobní vzpomínky přítomných církevních hodnostářů. O. generální vikář Dvořák vzpomínal, že byl jeho prvním novosvětcencem v r. 1948, který sám dále prožíval osobní důsledky svého kněžského kříže. O. kardinál Vlk, jeho osobní sekretář, po tři roky byl jeho “stínem” v biskupském úřadě, kde se mu on stal skutečným duchovním otcem.

I o. biskup Antonín Liška připojil svoje osobní vzpomínky a nakonec sdělil, že na biskupství došly mnohé žádosti věřících o zahájení procesu blahořečení a dále o přemístění jeho ostatků ze hřbitova u sv. Otilie do českobudějovické katedrály u sv. Mikuláše. To vše má být zahájeno po vyhledání kněze, postuláta, který by shromažďoval doklady a vzpomínky o otci biskupovi Hlouchovi. Rozsáhlou zprávu o této slavnosti uveřejnily i “Jihočeské listy”. Věříme, že i naše katolická veřejnost, jeho pamětníci a všichni ti, co jej milovali, pomohou, a to svými žádostmi a zprávami o něm. Kdo byl on, my dobře víme a obracíme se k němu jako vzoru na biskupském stolci i vzoru kněze zcela oddaného své veliké lásce, P. Marii.

Víme, že je více svědků víry z té doby, ale přece se nám zdá, že o. biskup Hlouch svým projevem mariánského kněze nejintenzivněji zazářil na našem nebi.

Bratr Antonín OFS